

CSERBENHAGYVA

Először nagyanyámat vitted el közülünk:
nem hagytál időt, sem szavakat, hogy elköszönjön,
csak feküdt infúziókba kötve, aprókat lélegezve,
s aztán a pap éppen karácsony napján énekelte
koporsója fölött, hogy „A halál gyötrelmei...”.
Nagyapám pedig addig jajgatott, kereste, siratta,
míg el nem égett lelke, mint a szesz a lángban,
s bár jajgatását nem hallottad, elszólítottad őt is.
Majd egy hajnalban a másik nagyanyám következett,
ki átímádkozta magát hozzád: haját mosott,
mormolta a Miatyánkot, hogy tisztán lásd meg,
s fél évszázad özvegység után a férje is ráismerjen.
De neked ez sem volt elég, nem érted be az öregekkel,
lám, időről időre te is fiatalítod a Némaság Városát:
apám legjobb barátja szótlánul ült a hátsó ülésen,
amikor tudod jól, hát pont te hogyne tudnád,
ahogy nagybátyámat is hagytad félrenyelni, lefordulni.
Neked azonban még ez sem volt elég, több kellett –
szebbhez még szebb, angyalaidhoz újabb angyal,
és nem átallottad nézni, hogy fogy ki kezem közül,
ki méhében hordozott, vérével táplált, tenyerével óvott.
Földbe rántottad, hogy égbe vidd, helyén hideg követ,
csendet hagyj, s néhány fényképet, mozdulatot.
Most meg apámat készíttetted, terelgetted,
s ha néha háttal is élek neked, azt hiszed, becsapsz,
azt hiszed, nem látom, mit akarsz, alattomban mire készülsz,
könyörögni szeretnék neked, vagy ordítani lenne kedvem,
hogy ne, hogy ne, hogy mire jó ez az egész kiszorítódsi,
de nem teszem, hiába tenném, csak nézem, ahogy ül,
maga elé néz, és magam elé nézek, ahogy te talán sohasem,
és nem kérdezem, miért nem, hogy miért nem sikerült
ez a teremtő-világmegváltó projekt, és miért száműzöl
egyszer majd engem is, ki mégis hozzád, mégis neked:
hogy miért ilyen reménytelen veled és nélküled ez az egész?

TEMPLOMCSEND, TÖRMELÉK

*„meghasadnak az evidenciák”
(Pilinszky János)*

Le szeretnék borulni eléd,
ahogy egykor megtanítottak,
de hiába próbálok elképzelni,
van neked lábad, és odalépsz hozzám,
és van kezed, amelyet rám teszel,
és van karod is, amellyel átölelsz,
és van szemed, hogy néha rám tekints,
és van szavad, hogy megszólíts,
valami mindig megzavar:
a sekrestyés szöszmötölése,
a kántor hamis hangja, ordítása,
a kintről jövő szirénahangok,
a gyerekzsivaj, a nyugdíjas kopogása,
a kedvesem könnye, mert megbántottam;
valami mindig összetöri bennem
a templomcsendet, és nem látok át
a festett ablakok szentjein.
Törmelékekből, vakon, a test tömlőcében
megpróbálok mégis kitalálni, vagy-e te,
ha vagy, van-e térképzeted, időérzéked,
van-e lüktetésed, hallod-e a szívritmusom,
vársz-e rám, s érdekellek-e egyáltalán.